

Schriftmeditatie

"Het is volbracht..."

Johannes 19:30b

Wat is toch het "goede" van de vrijdag, die wij naar kerkelijk gebruik "Goede Vrijdag" noemen?

Is er ooit een vrijdag geweest waar het zó openbaar gekomen is wie en wat wij zijn?

Wat ons betreft zouden we beter van de zwartste en slechtste vrijdag kunnen spreken die ooit onder de zon geweest is. Laten we eens een blik slaan op de mens van Goede Vrijdag. We zien dan het volgende:

- De kerk: Spuwende priesters met slaande en spottende ouderlingen. Lasterende getuigen. Gevluchte discipelen. Een verloochende Petrus, die zijn Meester zelfs niet meer wil herkennen en zichzelf vervloekt, de Naam misbruikende. Een te pletter gevallen Judas. Slechte Vrijdag...

- De overheid: Een karakterloze rechter Pilatus. Een grijnzende Ezau in de persoon van Herodes. Een spottende bende krijgslieden. Dobbelende soldaten. Slechte Vrijdag...

- Het volk: Een hysterische massa mensen, honden die bloed hebben geroken, een muitgespan. Vrouwen die tranen schreien uit lege ogen en dorre harten. Slechte Vrijdag...

- De maatschappij: Simon, die van de akker komt. Hij meent neutraal te kunnen blijven. Hij is nu op weg naar huis om zijn vuile voeten te wassen en nog wat te rusten. Slechte Vrijdag...

- De onderwereld: Een moordenaar, die de gevangenis verlaat en aan het recht ontkomt. Aan iedere zijde van Jezus ook al een moordenaar. Ze verwijten Hem. Op hun pijnlijk vertrokken gezichten glanst de spot. Slechte Vrijdag...

O, zegt u, hou toch op.

Maar toch, mens, let er toch eens op wat Adam voor een ondiër geworden is. Kijk eens naar ons duister portret.

En de Heere in de hemel? Laat Hij vuur en zwavel regenen uit de hemel om ons, moordenaars, te verbranden? Wat doet de Heere nu?

- Aanbiddelijke wijsheid en rechtvaardigheid.

Aanbiddelijk welbehagen, hier geopenbaard -.

De Heere in de Hemel heeft alle deuren voor Jezus gesloten. Jezus' deel is het moordenaarsdeel.

Wij hebben God verlaten in het paradijs. Wij hebben Hem niet in erkentenis gehouden bij de boom van de kennis van goed en van kwaad. Wij hadden de dood in moeten gaan. Wij moesten hangen aan de verboden boom. Maar zie nu eens, ellendige aangevochten zondaar. Zie eens op, gij van de gifslang gebetene, die moet sterven en God ontmoeten.

De boom is een kruis geworden. Daar hangt Jezus. Daar hangt Vaders enige Zoon, Zijn geliefde, stervend aan het hout. De Rechter van hemel en aarde heeft het doemvonnis over Hem uitgesproken. Stormen en onweders slaan op Hem neer. Rust noch vrede wordt gevonden. Geen schuilplaats meer voor Hem. Geen antwoord meer. Geen gehoor bij Vader.

Grote druppelen bloed vallen op de aarde.

Zweetdruppelen vlieten af van Zijn gelaat.

Totdat Hij aan aller oog wordt onttrokken. Duisternis bedekt de aarde. Voor Petrus kraaide nog een haan.

Voor Hem zwijgt hemel en aarde.

Drieëndertig jaren verheerlijkte Hij Gods wet...had God lief boven alles...zegende de naaste...ging het land door, goeddoende...

En nu? Nu lijdt Hij de dood van de verdoeming.

Had Jezus dit verdiend? Nee, dit hebben wij verdiend. Maar Hij heeft het wel gewild. Plaatsbekleder wilde Hij zijn. Niet alleen door alles te doen wat Gode behaagde, maar ook om alles te lijden wat wij - naar Gods oordeel over Adam - moesten lijden.

Geestelijke, eeuwige en lichamelijke dood omspoelen Hem. Eeuwige straffen omspannen Zijn gezegend hart. Hij worstelt door in grote duisternis.

Hij lastert niet. Hij vloekt niet. Hij komt niet in opstand. Hij vervloekt Zijn geboorteur niet.

Nee, Hij gaat volbrengen de hemel en de aarde.

Straf en gehoorzaamheid vervult Hij.

Dood en vloek torst Hij weg.

Duivelse aasgieren roepen Hem toe: "Zegen God en sterf". Hij doet het echter niet. Als een worm, die niet sterft, hangt Hij in het onuitblusselijk vuur Totdat...

Ja, Heilige Geest, open de oren van ons, **dove** adders. Zodat we het tot onze verwondering **mogen** horen: "Volbracht".

Ja, volbracht zij al de woorden
die de Godsprofeten hoorden.

Ja, vervuld is 't recht der **wet**.

Onze wonden zijn verbonden;

onze zonden zijn verslonden

en de slangenkop verplet.

Volbracht... Dit wonderbare woord wordt door de Vader gehoord. Het Goddelijk zwaard is uitgewoed.

De stilte in de hemel maakt nu plaats voor bezuiging-luid. Engelen en gezaligden heffen liederen diens aan. Dat die Hem vrezen nu spreken: "Wij zien het, maar doorgronden het niet".

Een kleine schemering doet uitroepen: "Mijn Liefste is blank en rood".

Dat is het "goede" van Goede Vrijdag.

Nu steekt de Vader Zijn armen weer uit om de Ziel van Zijn Kind te ontvangen. De weg daartoe is vrijgemaakt. Als de aarde ophoudt van beven, hangt Hij dood aan het hout.

En de mensen? Zij leven nog. De ouderlingen, de priesters, de soldaten en alle anderen.

Zeg nu niet, ouderlingen en priesters, dat God niet goed is. Zeg nu niet, soldaten, dat alles voorbij is. Zeg nu niet, onderwereld, dat alles Zijn eigen schuld was.

O Geest van Christus, strek Uw hand uit naar ons en onze kinderen.

Uw welbehagen geeft toch alleen maar moed.

Uw eeuwige verkiezende liefde kan toch alleen de hoop van Uw kerk hier beneden zijn.

Roep Uw ellendigen toe, dat de strijd vervuld en de ongerechtigheid verzoend is...

Er kan niets meer bij. Er behoeft niets meer bij.

Heere Jezus, wil ons erbij brengen.

Buiten U is vloed en oordeel, een brandend vuur dat de tegenstanders zal verslinden.

Hij kan, en wil en zal in nood...

Simon is thuisgekomen van Golgotha, en hij weent.

Petrus is uit het gezicht en vloekt niet langer.

De onderwereld?

Hun benen worden stukgeslagen. Maar bij één van de twee is de spottende grijns veranderd in een zachte glimlach. Zijn zieleogen zien de poorten der gerechtigheid opengedaan: heden...heden...gij met Mij in het paradijs. Zijn verwondering stijgt ten top: uit de onderwereld in Abrahams schoot.

En de soldaten?

De hoofdman slaat op de borst en geeft Jezus de eer.

O Koning leef in eeuwigheid.

Vergeef ons onze schulden.

Hier kunnen we nog niet goed zien en zingen.

Hier is alles ten dele, gebroken klanken.

Straks, straks zullen daar, in volkomenheid, de blijde zangers staan.

Alle schaduwen dan voor eeuwig geweken.

Zien, van aangezicht tot aangezicht.

Zalig die in Hem geloven.

Die door Hem terugkomen bij de Drieënige God.

Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen.

Laat Arons huis Gods goedheid loven

en zeggen: "Roemt Gods majesteit.

Zijn goedheid gaat het al te boven,

Zijn goedheid duurt in eeuwigheid".

Laat die God vrezen Hem nu loven,

en zeggen: "Roemt Gods majesteit.

Zijn goedheid gaat het al te boven,

Zijn goedheid duurt in eeuwigheid".

(Psalm 118:2)

--oOo--

D.C.O.